70 Соколъ

Сивъ соколъ си дневъ дамѫ
изъ далечинѫ веселя
тѫжрецъ кѫсна въ савовецъ
на мѣсѫчина она.

Що, соколъ не ли си веселъ?
бѫрзи спусналъ си крила
тѫжно си глава увѣсилъ
отишъ тие клетиана.

Много ли си горестъ видѣлъ
на чужбина по свѣта
какой ли те е обидѣлъ
въ подневбеска висоти?

Или на полѫтъ до бедъ море
тие си другъка не намѣлъ
Или та тѫжи твоя горе;
писалъ ли си чи сѫвѣлъ?

— Не отъ чужди а отъ своеи
туй чесъ горко мене зло
въ нашѫтъ тѫженъ Хрисъ и грижи
до тавиа ме е дошло.

Пропѫтихъ земи безкрайни
и пусти хладни дивини
и на сѣверъ и на югъ,
пръди да се врна тукъ.

Нищѫ рѣка нетъ знаца
Нетъ ни пѫтъ на вѣстѫ;
никѫдѣ сѫдба черна
не до сетна мене чекѣ.

Азъ не въ реки тогъ
Да си тѫрся другъка моинъ;
А затисналъ вѣрне мини —
Вечъ да мисля азъ не знамъ.

Да разбѫ горестъ лиха
Мъ тахъ скръбъ азъ да смиря
Потъчи ли не покрихъ
Ни широкитѣ морея.

Три тъги, тъги завѫзи
отъ тѫхъ една никѫдѣ,
С дъмъ при бѣлье изедни
Въ сердце ми се вкопа тѫ —

Бедъ онъзъ гори болени
бистра и тъмне рѣки
тѫ сѫ много бедъ мене
но пресѣчна азъ теки.

. . . . . .

1877

71

Що ди тѫжра и да фалля
Чо на власъ се не родихъ
Чо не мога да се хвеля
съ моитѣ очутанъ лихъ

Кой кнезъ що да е слава
Гонѣмецъ или богатъ
Нека се ядатъ за слава
Кой да чиле прѣвъ, подъ

Нек' се мѣчатъ де се подчатъ
тѫзъ що некѫдѣ съ имотъ
Мень сѫдбатъ на бѣдна
Друго щастие другъ уривотъ

Родъ и чувство не тѫдлѫ
Хитъ такъ сурди
Сѫмали бѣрчя съ мъ на теля
съ тѫхъ тинъ чисте цвѣти

И страданье и тъгъ
Отъ тѫхъ, бедѫхъ добро и зло
то ми драго и мило
Вечъ бъ го какъвъ бъ било.